Nebo z vsemi svojimi zvezdami je bilo nad njima in mestne strehe globoko pod njima. Gledala sta v širni svet. Tako si ga uboga pastirica ni bila predstavljala. Naslonila je glavico na svojega dimnikarja in plakala, da so ji lička bledela.

»To je prehudo,« je ihtela. »Tega ne prenesem. Svet je preogromen! Oh, ko bi stala na mizici pod zrcalom! Ne bom srečna, dokler se ne vrneva nazaj. Sledila sem ti v širni svet, pelji me zopet domov, če me imaš resnično rad!«

Dimnikar jo je skušal spametovati. Spomnil jo je na Kitajca in na kozlonogega nadinpodgeneralnega parkljača, a ona je ihtela tako obupno, da bi se je bil kamen usmilil, kaj šele porcelan; svojega dimnikarčka je objela tako goreče, da se ji je moral vdati, četudi je bilo to nespametno.

Z muko in težavo sta splezala zopet po dimniku navzdol in zlezla skozi zaklopko v temno peč. Ob vratcih sta prisluhnila, kaj se godi v sobi. Vse je bilo tiho. Pokukala sta v izbo. Joj! Na tleh sredi sobe je ležal stari Kitajec. Padel je bil z mize, ko ju je hotel zasledovati, in se je razbil. Hrbet je bil počen in glava se je bila strkljala v kot. Kozlonogi nadinpodgeneralni parkljač pa je bil še vedno na istem mestu in se je režal.

»To je strašno!« je tožila pastirica. »Ded se je razbil in midva sva tega kriva. Tega ne preživim!« je vila ročici.

»Saj ga bodo zlepili,« jo je tolažil dimnikar. »Nikar se tako ne razburjaj. Če mu prilepijo glavo, bo zopet kakor nov in naju bo še pošteno ozmerjal.«

»Misliš?« je vprašala. In nato sta splezala zopet na mizico, prav tja, kjer sta stala prej.

»Daleč sva prišla,« je vzdihnil dimnikar. »Lahko bi si bila ves ta trud prihranila.«

»Ko bi vsaj že ded bil zlepljen!« je vzdihnila pastirica. »Bogve, če je to zelo drago?«

In res so ga popravili. Ko so mu lastniki prilepili glavo na trup, je bil zopet kakor nov, le da ni mogel več kimati.

»Zdi se, da ste postali ošabni, odkar ste si zlomili vrat,« je rekel kozlonogi nadinpodgeneralni parkljač. »To se mi zdi baš pravi vzrok za prevzetnost. Ali jo dobim za ženo ali je ne dobim?«

Dimnikar in pastirica sta starega Kitajca proseče pogledala. Bala sta se, da bi pokimal; a on ni mogel več kimati in sram ga je bilo, pripovedovati tujcu, da je na tilniku zlepljen. Tako je ostal porcelanasti parček združen. Blagoslovila sta dedov zlepljeni tilnik in sta se rada imela, dokler se nista razbila.

LJUBA PRENNERJEVA:

Ura.

Pri Primčevih so imeli staro, lepo uro. Pod steklenim pokrovom je stala na vitkih stebrih, med katerimi je stražil ves pozlačen rimski vojak. Vsa je bila zlata in namesto malega kazalca je krožil po obodu zlat polmesec, namesto velikega, ki kaže minute, pa imenitno, smehljajoče se — solnce. Njeni udarci so bili zamolklo mehki.

Nekoč se je stara ura pokvarila in nihče v mestu je ni znal popraviti. Od tedaj ni več odmerjala časa in oba kazalca — solnce in luna — sta venomer kazala dvanajsto uro.

Ko je umrla Primčeva babica, so prišli od blizu in daleč sorodniki, sinovi, hčere in vnuki. Babico so zagrebli in odšli s pokopališča domov, kjer je še stal ob peči babičin naslonjač, star, odrgnjen in zapuščen, kakor da bi bil sam nekdaj živel in zdaj umrl z babico vred.

Babičin najmlajši vnuk Žarko je še pozno v noč sedel molče v starem naslonjaču in tam v mislih na rajno babico zaspal.

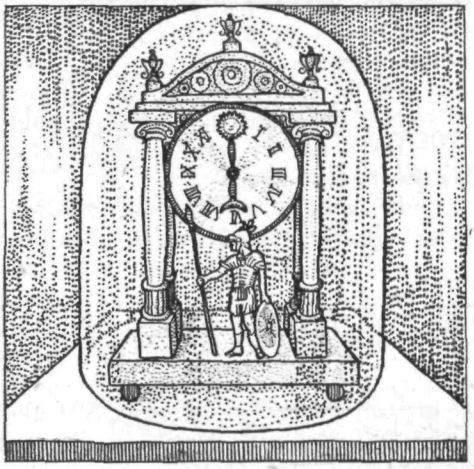

»Tink-tonk . . .« je zapela stara ura na komodi in Žarko je planil pokonci. Kaj je bilo to? Razločno je bil slišal znani glas, ki ga je prebudil. Pomel si je oči in stopil pogledat. Pol šesto zjutraj sta naznanjala mesec in solnce, ravno tako kot kazalci na njegovi lastni žepni uri. Posluhnil je napeto, a ura ni tik-tak-ala — vse je bilo tiho, vsi so menda še spali — in ob šestih bo pri fari maša za dušni pokoj babičin.

Žarku je bilo naenkrat tako gorko pri srcu, v mehkem glasu stare ure je bil slišal babičin pozdrav. Tiho je odšel po sobah prebujat druge, da pojdejo k maši, in ni povedal nikomur, kar je bil doživel.

Pozneje so prodali hišo, vrt in vsak si je vzel še delež pohištva in oprave, še prepirali so se nazadnje.

Uro si je vzela teta Fini. »Na Dunaju se bo že našel kdo, ki jo popravi. V mojem salonu pa bo na najlepšem prostoru.«

Zavili so jo v mehko volno, jo spravili v varen zaboj in ko so jo nesli iz hiše, jo je Žarko spremljal do praga.

»Tink-tonk . . .« skoraj neslišno tiho je zabrnel poslednji pozdrav stari hiši in Žarku — brezdomcu.

Prof. JULIJ NARDIN:

Pokazati ti hočem nekaj novega . . .

Dolgo ni bilo k meni sosedčka, našega lanskega znanca. Mislil sem, da se je že osamosvojil, da me ne potrebuje več. Kar se prikaže med vrati.

»Gospod! poskusi se mi nočejo posrečiti. Niti tako, kakor so se zadnjič vam. Voda v cevi se je prav malo dvignila. Veste, osmešil sem se pred Micko! Prav sram me je bilo. Zares!«